

som med dem, Tyskerne tager, nu da Landet derovre er deres, og de med Tilsidesættelse af ethvert andet Hensyn vil, at Landet skal være tysk. Hvad Tyskerne gør nu, er formodentlig kun, hvad vi, inderlig dumt efter deres Mening, undlod at gøre mod dem, mens Tid var.

Tyskerne har nu Magt til at undertrykke, og de generer sig ikke derfor. Det synes os ellers, at dette med Tvendes Interesser, der kæmper om Overtaget, plejer at kaldes Konkurrence og ikke at anses for haarrejsende. I vore hjemlige Forhold ser vi den Kendsgerning gaa ret jævnlige og ret stille for sig, at Naboers Interesser støder sammen. Konkurrerer Søren Petersen, der bor paa Vestergade, med Peter Sørensen, der bor paa Nørregade, saa falder det Ingen ind at studse, fordi Søren Petersen ser paa Søren Petersens Fordel og ikke paa Peter Sørensens. Ikke heller forarger man sig, om Enden paa Legen bliver Peter Sørensens Ruin. Man trækker paa Skulderen og siger: „Saadan er Erhvervslivets naturlige Gang — Enhver er jo Tyv i sin Næring.“ Og, forunderligt nok, selv Peter Sørensen vilde finde det saa omtrent i sin Orden, om Søren Petersen bragte ham til Fallit.

Vi faar nu et mærkeligt Forhold.

Der er Intet at sige dertil, at Bysbørn tager Brødet af Munden paa hinanden, men naar en Nabostat undlader at omgaas engleligt med en Nabostat, saa er det forargeligt! Driftige Borgere handler praktisk og menneskeligt sømmeligt ved at sluge Medborgeres Existensmidler, men, naar en Stat skrider frem ad samme, formentlig garanterede Vej til Lykke, saa er det Signal til Folkets Protest „en bloc“ i Staten ved Siden af!

Vi faar da ud, at en Mand maa være to særskilte Væsen, der ved et os ukendt isolerende Stof holdes fra Berøring med hinanden. Det ene, Samfundsborgeren, elsker sig selv og betænker over Alt og Alle sit Eget; det andet, Statsborgeren, elsker sit Land og er et ubetinget højmodigt Væsen, der end ikke taaler Tilværelsen af Egenkærlighed hinsides Landets Grænse.

Vi gaar nu videre og eftersporer Preussernes Forhold.

Det var Preusserne, som i Overfaldets Tid — i 64 — triumferede, os danske, som da laa under. At Slesvig blev annekeret preussisk Jord og ikke et tysk Hertugdømme, skyldes, efter egen Bekendelse, Preussens „store“ Mand, von Bismarck. Han hviskede sin Herre og Konge i Øret, at her var en god Bid at faa, hvis man brød rask ind i Naboens Have og tog Frugten til sig for Kammeraternes Næse. For denne patriotiske Handling nød v. Bismarck livsvarig Applaus.